

„Ne, neudělala jsem si nic s okem, ne, neupadla jsem ani jsem se do něj nepíchla někde ve křoví,“ řekla Bětka způsobně, ale její ručičky sevřené v pěst prozrazovaly, jak je na všechny tyhle přihlouplé otázky alergická.

Copak jsou vážně ti dospělí tak hloupí? Copak nikdy nechodili do školky a do školy a nepamatají si na děti, které měly brejličky s jednou zalepenou stranou? Doba je jiná a teď se prostě nosí nalepovací okluzor. Vypadá jako náplast na rozbité koleno, akorát je větší a tvar je kulatější. Prý je nás v celé Evropě asi dvacet tisíc dětí, které korekci oka potřebují. To znamená, že se zdravé oko zalepí, a to nemocné se musí rozkoukat, jak vždy říká moje oční paní doktorka.

„Musíš to oko rozkoukat! A možná pak nebudeš potřebovat ani brýle.“

Takže, prý je nás dvacet tisíc malých dětí, co potřebují okluzor. Ale já si připadám jako jedina jediná v republice. Co v republice? Jediná ve městě! Jediná ve škole, ulici i domě! Sice vím, že jediná nejsem, ale připadám si tak. Okluzor mě prostě štve! Dospělí na mě koukají jako na mi-

mozemšťana s jedním okem nebo se dívají soucitně. Pravda je, že děti mě mají rády i s okluzorem, kromě Jirky Vrábla od nás ze třídy. Jiříček blbeček! Nejraději bych mu nabančila, ale vím, že bych ho nepřepřala. Věčně na mě pokřikuje buď Jednoočko nebo Slepko-lebko. Ten zatrace-

JIŘÍČEK VRÁBL
(blbeček)

ný okluzor musím nosit celé dopolední vyučování – tři až čtyři hodiny denně, jak řekla oční paní doktorka.

Takto přemítala o svém osudu desetiletá Bětka a ani si nevšimla, že se pravý okraj jejího okluzoru začíná odlepovat. To ovšem nikdy neuniklo její mamince, která řekla: „Bětko, přilep si to pořádně!“

„Ono to zase nedrží!“ vztekle odvětila Bětka. Taky to mohli vyrobit pořádně, napadlo ji. „Vždycky se to za chvíli odlepí.“

V krabičce s okluzory jsou samolepky, kterými se dá okluzor tělové barvy zkrášlit. Většinou jsou to barevná zvířátka, která se na okluzor nalepí. Dneska měla na svém okluzoru nalepenou zelenou žábu, která podle mamky hezky ladila s jejími šatičkami. Bětka nechápala, proč by ta zelená žába měla ladit se šaty, na kterých má

křehké, růžové motýly. Ale nechtěla se s mamkou dohadovat.

Dnes je sobota a se školou jdou do Dětského divadla na představení *Písně do kraje Chmury*. Bětka nechtěla mít při této příležitosti zalepené levé oko. Zkusila navrhnout, že by šla raději v brýlích, a mamka začala: „To je furt něco, to druhé oko nerozkoukáš! Nenosíš to tak hodně, jak bys měla! Chceš šilhat?“

Tohle lamentování znala nazpaměť a šilhat opravdu nechtěla. Tak tedy jen protáhla obličej a už mlčela. Do divadla se moc těšila. Před časem ji babička vzala do Národního divadla na balet *Šípková Růženka*. Národní divadlo je obrovské. Před představením si s babičkou prohlédly suterén, kde je základní kámen z roku 1868. Bětka se dívala na staré fotografie a babička jí vyprávěla o celé historii Národního di-

vadla. Bylo to první kamenné divadlo českého národa. Vyprávěla, jak se zakládaly sbírky a lidé všech vrstev v celé zemi dávali peníze na jeho výstavbu. Byly pořádány soutěže na umělce, kteří divadlo postaví a vyzdobí. Krátce po otevření divadlo ale vyhořelo. Požár se stal národní katastrofou. Do dvou let se podařilo divadlo znovu otevřít. Otevíralo se operou *Libuše* od skladatele Bedřicha Smetany. Přednáška Bětku moc nebavila, ale babička byla přesvědčená, že se to Bětce bude ve škole moc hodit. Babička byla vzdělaná dáma a chtěla po Bětce, aby jednou byla také. Bětka ale víc než po vědomostech prahla po tanci, hudbě a pohybu. Prostě chtěla být tanečnicí nebo baletkou. Samozřejmě bez okluzoru. Viděla sebe sama, jak jednou bude tančit třeba právě v *Šípkové Růžence*. Ten balet vybrala babička moc dobře. Třetí část ba-

letu Bětku už sice trochu nudila, ale i tak to byl zážitek, ze kterého nemohla spát. Ty krásné vzdušné baletky v průsvitných šatech, dvorní dámy a princ. Celý ten úžasný pohádkový svět. Bětko pak několik dní chodila jako v mrákotách a občas před velkým zrcadlem zkoušela baletní pózy, které se naučila na baletu, a představovala si samu sebe jako primabalerínu.

Dnes ovšem má jít do Dětského divadla na činohru. Paní učitelka Májka, úzkostlivá padesátnice, jim ve škole dlouze povídala o tom, jak to v divadle chodí, co je to hlediště, jeviště, šatny, maskérna. Co se píše do programu, jak to chodí se zvoněním. Že není jen jedno jako ve škole, ale že se zvoní třikrát a že se v divadle při představení nemluví a nešustí třeba bonbonama. A taky, že je hezké chodit do divadla pěkně a svátečně oblečen, a pokud má někdo mobil, musí ho vy-

pnout. To ovšem Bětka věděla, protože po návštěvě Národního divadla si připadala jako zkušená divačka.

Zazvonil domácí zvonek a Bětka věděla, že za dveřmi bude její spolužačka Hanka a její maminka, která je odvede před divadlo. Rychle si obula sváteční balerínky, vzala si kabelku a s úsměvem otevřela dveře. Ještě než se stačila rozloučit s mamkou, už začala sbíhat schody. Houkla na Hanku: „Ahoj!“ a ta hned vyrazila za ní.

Maminky se na sebe usmály, pozdravily se a Hanky máma vzdychla: „Ty holky jsou jak z divokých vajec!“

Bětky mamka zase řekla: „To jsem zvědavá, jak vydrží v tom divadle sedět, holky neposedné.“